

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Dietrichson, Lorentz FRA: Lange, Julius Henrik (1879-04-25)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Dietrichson, Lorentz FRA: Lange, Julius Henrik (1879-04-25)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 139. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000094.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lange, Julius Henrik, *Breve fra Julius Lange,*

TIL PROF. L. DIETRICHSON (i
Kristiania
).

Kbhvn., 25. April 1878.

Kære Dietrichson!

Jeg takker for din venskabelige Skrivelse og for den Bandlysning, du conditionaliter¹ har udslynget over mig. Naar du faar dette Brev, haaber jeg, at den And, som Pressen — ligesom en kaad Dreng — har sat ud at flyve, maa være bleven indfanget igen og sat paa den Sti, hvor de magre og løgnagtige Ænder staa og vente, til de blive fede og sande. Kort sagt: det er ikke andet end Løgn og Humbug, at jeg skal til Bergen og holde Forelæsninger; i Aar sker det i alt Fald ikke. Jeg fik nok Indbydelse, men kunde ikke svare Ja, fordi det hele ikke kunde gaa af uden Hastværk og Jaskeri, der enten vilde gaa ud over Forelæsningerne i Bergen eller over mine Forelæsninger i København, eftersom jeg i hvert Fald vilde være her tilbage til vort Universitetsjubilæum. Jeg angav desuden som Grund til mit Afslag, at naar jeg første og maaske eneste Gang kom til Norge, maatte jeg ønske at faa Lejlighed til at se noget af eders berømmelige Land, og at jeg meget nødig vilde afskære mig selv Lejligheden til at besøge mine Venner i Kristiania. Men det vilde der ikke blive Tid til; der maatte fares og hastes paa en Maade, som der ingen Fornøjelse blev ved.

Men du kan begribe, at jeg er dig og din Hustru ikke mindre taknemlig for eders Venlighed, som jeg ogsaa haaber, at jeg engang faar Lejlighed til at nyde godt af. Det er Sindelaget, det kommer an paa. Dog dette vil maaske blive kaldet »ensidig Subjektivisme«. —

s. 140Jeg er ellers meget vred paa dig, fordi du ikke synes om min sidste Bog¹; men jeg kan ikke nægte, at du synes ikke at være ganske ene med din Uenighed med den. Den er bleven en hel Del omtalt i vor Presse, men der har ikke været en eneste, som er tilfreds med den. Ploug er meget fornærmet, fordi jeg — formentlig — har gjort Høyen Uret; andre finde, at jeg har gjort ham altfor megen Ret. Men Utaknemlighed har jo altid været en af Verdens fæleste Laster.

Jeg har med megen Fornøjelse læst din svenske Jury-og Udstillingsrevue² (der jo paa en Maade er dediceret til min Ringhed, eftersom jeg synes at have nærmere Adkomst end nogen anden til at være den »cher ami«, hvem Brevene ere skrevne til), genkaldt mig mange Billeder og mange Samtaler, er ikke »grundig« uenig med dig, men kunde have et og andet at bemærke om forskellige Punkter. For mig selv begynder Verdensudstillingen efterhaanden at blive som en meget besværlig Kreditor, med hvem jeg skulde have afviklet mine Forretninger, hvilket trækker altfor længe ud for mig. Den kommer alt i alt til at gøre sig til Herre over et halvt Aar af mit Liv, hvilket er for meget.

Bring din Hustru de venligste Hilsner fra mig, ligeledes din Datter, hvis hun husker mig! Hils doctissimum Gustavum Stormium, naar du ser ham!

Din
Jul. Lange.